

Titel: Dannemarks oplivede Haab paa den store Dag den 17 Jan. 1772. Sangviis betragtet i nogle faa Arier, under deres egen Melodie.

Citation: "Dannemarks oplivede Haab paa den store Dag den 17 Jan. 1772. Sangviis betragtet i nogle faa Arier, under deres egen Melodie.", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4*, Morten Hallager, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_004-shoot-workid2_004_007.pdf (tilgået 29. november 2021)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

Dannemarks Oplivede Haab paa den store Dag den 17 Jan. 1772. Sangviis betragtet i nogle faa Arier, under

deres egen Melodie.

Kiøbenhavn

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

[2](#)

Deus nobis hæc otia fecit VIRGIL

[3](#)

1.

Bryd Danskes Fryde Skrig igiennem qualte Hierter, Hvis hule Suk, med bange Slag, Kun turde lægge for en Dag Enhver retsindig Patriotes Sorg og

Smerter.

Syng overlydt med Fryde-Stemme Om dette Øyeblik Da Danmark Frihed fik Som ingen Undersaat bør glemme.

[4](#)

2.

Stem Frydens Harpe høyt, lad Glædens Tone klinge, Vær Echo af den glade Bye,

Hvis Ønsker op mod Himlens Skye, Om Christians Liv og Held og Landets Vel sig svinge. Bring Norges Land ,var Tvilling-Søster

Den søde Tidende,

At vi vor Christian see,

Som Tvilling-Riget glæder, trøster. 3. Sving dig min svage Geist - hist blant den glade Mængde, Hvis Fryde-Skrig bær Vidne om At denne store Dag nu kom Da landets Soel igiennem mørkest' Skye sig trængte. See! (Om du dette Syn kan taale) Det naadefulde Smil, Som med en kierlig Ild Sig kaster i en yndig Straale.

[5](#)

Vor Konge — Gud! — dm store Christian, som vendte Til sig sit Landets Kierlighed, Ved al den Godhed, som han ned Fra Faders Throne til sit Folk og

Rige sendte.

Han — Folkets rette Lyst og Glæde, Vort ene Nok og Alt,

Betroede sin Gevalt Til den, ham vilde undertræde. 5.

En Konge, som et Menneske, iblant

kan feyle

Men disse Feyl og føles af Dem, Himlen ham at styre gav; Og just i deres Suk han tidt sig selv

kan speyle.

Vel, naar en Konge vil opdage Det, som just tiene kan Til Velfærdt for hans Land Og det ey hen til Løfter drage.

[6](#)

6.

Et Hierte tidt bedrages kan udaf en Smigrer

Og tidt den falske Ven med Smiil Kan saare dybt, som skarpest Piil, Lidt under yndigst Sløer er skiult den grimmost' Tigrer. Men, i Særdeleshed en Fyrste,

Er blottet for sligt Stød —

Og Riget ofte Nød Med sin Regent tillige lider.

7.

Vel! Dannemark, som saae din Konge yndig smile — Og Glæden i hver Øye-Steen,

Nu har da HErren lægt dit Meen; Lad nu din Bøn og Tak, derfor til Himlen ile; —

Du seer dit Haab paa faste Grunde —

Som ey omstødes skal — Da Himlens eget Val Har det stadfæst med tusind Munde.

[7](#)

8.

Ey en uværdig Skye skal Kongens Glands tildække — Men all hans høye Majestet Herefter altid la'r sig see

Hvis Yndighed oplive kan — naar hine skrække —

Ved hver et Bud, fra ham skal gives Held, og Lyksalighed —

Og vi herefter ved Skioldunger grønnes — trives.

9. Og Dig, o store Christian! jeg ønsker

Lykke —

Som Jordisk Gud — tilbedes du— Enhver udi sit Sind og Hu,

Er stedse villig fligt i Gierning at udtrykke

Og om en Konges Magt fal regnes—

Fra Landets Kierlighed —

Saa troer enhver, og veed,

At Du, som størst blandt Konger

regnes.

[8](#)

Votum Til Tiden omdeltes —

Og Konstnerne Gavn Som Chaos omsmælted Skal Christians Navn Urykkelig findes —

Hos alle, som mindes —

At Oldenborgsk Stamme,

Til Rigernes Fryd,

I Naade den samme —

Og størst udi Dyd —

Har længe paa Thronen i Dannemark fat, Og aldrig skal Modgang i forreste Nat Meer skiule den Soel, Som skinner saa klar ogsaa hel Paa Dannemark Poel,

Før Døden i sildigste Aar Frarøver vor Gode og Vel.

Det bedste, som Dannemark faaer.